

aldeles nødt til at forpge Kontorholdsvederlagene i meget betydelig Grad. Dette Hensyn blev allerede isjor meget stærkt fremdraget, og jeg skal minde om, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen), som vi ogsaa i Dag have havt Leilighed til at erfare, er sødt Ordfører for Kontorholdsudvalget, var en meget stærk Forvarer af dette Hensyn. Naar det i Forbindelse dermed er bemærket, at Antallet af Sagsførere nu er saa overordentlig stort, da skal jeg, som maaske ikke ganske har været uden Indsigt paa, at den af den høitærede Justitsminister som „usalig“ betegnede Lov om Sagsførernæringen udkom, tillade mig at bemærke, at jeg ganske vist har undriet mig noget over, at Saaamange kunne leve i den Stilling, men at jeg dog ikke hidtil har mærket Noget til, at der skulde have været sig en mere almindelig Procesfyge og Trættekjerhed blandt Befolkningen end hidtil. Som den første ærede Taler fremhævede, er det Spørgsmaal, der foreligger for Thinget i Aften, jo egentlig dette, om man tror at turde vedtage dette Lovforslag saaledes, som det foreligger — eller i alt Fald omtrent saaledes, som det foreligger — eller om man ikke tror at burde gjøre det. Om en mere indgaaende Behandling gjennem Udvalg kan der jo nemlig aabenbart ikke være Tale. Jeg beklager ganske vist ligesom andre Talere, at dette Lovforslag har været saa overordentlig lange paa Lei, inden det kom herind, og da Sagerne jo i Slutningen af en Samling strømme ind, saa man næsten har ondt ved at følge med, har jeg ikke kunnet anvende den aldeles tilstrækkelige Tid til at sætte mig ind i dette Lovforslag, men det Indtryk, jeg har faaet ved saa nogenlunde at sætte mig ind i det, har uregelmæssigt været fordelagtigt, og jeg tror derfor at turde anbefale Sagen til Fremme og til Vedtagelse uden Udvalg, om jeg end ganske vist maa erkende det for naturligt, at ærede Medlemmer kunne have Betænkelighed ved saa sent paa Samlingen at skulle vedtage et saa omfattende Lovforslag — der tilmed er af ikke ringe finantseel Betydning — næsten uden Undringer. Vi kunne vistnok sige, at denne Samlings Udbytte ikke vil blive særdeles stort. Jeg har hidtil fæstet mit Haab til Myntfagen og troet, at den vilde blive reddet som en Brand ud af Ilden, men efterat denne Sags Skæbne nu synes mig at staa noget tvivlsom, vilde jeg finde det ganske heldigt, om vi til Gjengæld kunde redde denne Skiftelov.

Sindenburg: Dersom man ved Prøvelsen af et Lovforslag vil anlægge den Maalestok, som blev anlagt af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (E. Nielsen), og navnlig vil sammenligne dette Lovforslag med mere omfattende Reforme, som man kunde ønske, frygter jeg, at man let vil komme i den Stilling, at man saa godt som aldrig vil kunne være fornøjet med hvil-

ket som helst Lovforslag, thi man vil altid — og det med megen Røje — kunne lade sine Ønster gaa videre. Sammenligner man derimod det foreliggende Lovforslag med den Reistilstand, under hvilken man i dette Øieblik befinder sig, stiller Sagen sig en hel Del anderledes, og jeg tror, at det ikke er vanskeligt at estervise, som det da ogsaa er flet af den høitærede Justitsminister, at nærværende Lovforslag i flere og væsentlige Punkter vil imødekomme den Trang, der gjør sig gjældende. Jeg skal som et Punkt, der for mig staa som et Hovedpunkt, fremhæve, at det ved Dødsboforløbet, naar der ikke er stor og vidtløftig Gjæld, er et naturligt Ønske fra Familiens Side at kunne ordne dette Forhold mellem sig paa en fredelig og venstabelig Vis. Man har en vis Følelse af — den Følelse gjør sig meget stærkt gjældende i Kjøbenhavn, hvor jeg nærmest kender Forholdene, og jeg tvivler ikke om, at den ogsaa er almindelig udenfor Kjøbenhavn —, at det ikke er behageligt eller ønskeligt, at Sagen altfor meget faar et foretningssædligt Prag, og, naar det lader sig gjøre, at de Nærmestbeslagtede dele den Afhødes Efterladenskaber imellem sig ved mindelig Overenskomst, foretrækker derfor denne Ordning. Den har imidlertid hidtil været et Privilegium for de myndige Arvinger; saasnart der var en eneste umyndig Arving, var denne den mest tiltalende Ordning udelukket. Jeg tror derfor, det vil blive modtaget som en ønskelig Forandring i den nuværende Tingenes Tilstand, at dette Lovforslag aabner Muligheden for, at en saadan Fremgangsmaade kan blive benyttet, ogsaa naar der er umyndige Arvinger, naar Skifteretten først ved en foreløbig Optegnelse har gjort, hvad der er nødvendigt for at sikke disse mod at blive forurettede af deres myndige Nærværende. Dette er, saaledes som Sagen stiller sig for mig, et Hovedpunkt. Netop ogsaa som Følge af den Betragtning, der blev gjort gjældende af den ærede sidste Taler, nemlig at den nærværende Samling ikke kan ventes at bringe et særdeles stort Udbytte af færdige Love, forekommer det mig, det vilde være glædeligt, om man kunde slutte Samlingen med et saadant Resultat som det, jeg her har tilladt mig at fremhæve. — Dernæst skal jeg udtale, at, uagtet jeg med det ærede Medlem for Corp Amts 2den Valgkreds (Alberti) erkjender, at det i og for sig er det Naturlige, at der i ethvert Bo — i alt Fald under almindelige Forhold — udstedes Proklama, anser jeg dog den Bestemmelse, der findes i § 52, for aldeles ubetænkelig. Jeg kan i den Henseende henvise til, at de myndige Arvinger ikke nu ere forpligtede til at udstede Proklama, og dog hører det vistnok til de saare skjæbne Tilfælde, at det ikke sker. — Et andet Punkt, som vil fremklynde Skifternes Tilendbringelse — og den ligger Befolkningen nok saameget paa Hjerte, som at Skifterne ere billige —, er, at Proklama til Arvinger afkortes fra 1 Mar 6 Uger til 6 Man-